

Senoji kel__si ir eina virtuvės durų link, atkišusi strėnas, vil__dama grindimis gumbuotas basas pėdas, o jis galvoja, ką pradėj__s, ir niekaip negali užbai__ti. Ir ko čia užkli__vo š__ndien tos bulvės, lyg niekad neb__čiau mat__s? Jau ir jis atsikėlė, nešasi gal__stuvą ir duonriekį peilį ant slenk__čio, žiūri į keliuką, kuriuo ateis kaim__nai, va, jau ir ateina, bet iš taip toli dar ne__žiūrėsi: gal senieji Narkai, gal Rimgailos. Tada neša peilį ant stalo ir pirm__syk š__ndien nusišypso:

– Paž__rėk, motina, pro langą, jau renkasi mūsų svet__liai!

Dar yra daug laiko, kol jie atkrūpstins iki kiemo vartų. Duona jau sudėta į mink__tuvį, visi namai perkv__pę jos kvapą, ir ližė pastat__ta į kampą iki kitos vasaros, stovi Rimkai šalia savo duonos. Dabar jis eina atnešti pieno iš š__linio ir vėl ži__ri į keliuką. Senieji Narkai. O už kanalo – dar tr__s: Rimgailos ir Medutienė. Senoji tiesia ant stalo rank__luostį, atneša kepalą kaip vaiką: ant pusiau sulenktos rankos. Tik tie svet__liai eina labai palengva, netoli nuo sav__s stat__dami lazdas, protarpiais sta__teli, pasidairo į pas__lius, o gal tik atgauna kvapą ir vėl slenka toliau – tiesiai į vartus, o tie vartai paž__stami, šimtus kartų pro juos yra ėję, jau k__li stulpai sup__vo nuo to laiko, kai pirm__syk kaim__niškai juos atvėrė. Sueina kieman penk__se, moterys – juodom bažn__tinėm suk__lėm, bet vis tiek atrodo, kad sustojo tokie balti, baltai aptais__ti. Aštuonios vietos už stalo: išilgai – po tris, galuose – po vieną, o jie iš viso sept__ni, šiemet Medučio vietoje jau niekas nebes__dės, tik __piltas jam į stiklinę pienas ir padėta šalia duonos rieki. Kai laikai rankoje duoną – niekada nežinai, ar nebus ji tau paskutinė, taip jau surėd__tas žmogaus g__ven__mas.

Romualdas Granauskas. DUONOS VALGYTOJAI.